ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 14. októbra 2004 *

Vo veci C-409/02 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 18. novembra 2002,

Jan Pflugradt, v zastúpení: N. Pflüger, Rechtsanwalt, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európska centrálna banka, v zastúpení: V. Saintot a T. Gilliams, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci B. Wägenbaur, Rechtsanwalt, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), K. Lenaerts a S. von Bahr,

generálny advokát: P. Léger,
tajomník: M.-F. Contet, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. marca 2004,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 8. júla 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním pán Pflugradt žiada o zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev (piata komora) z 22. októbra 2002, Pflugradt/ECB (T-178/00 a T-341/00, Zb. s. II-4035, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým zamietol jeho žaloby smerujúce ku zrušeniu dvoch aktov (ďalej len „napadnuté akty") Európskej centrálnej banky (ďalej len „ECB"), a to aktu z 12. novembra 1999 o hodnotení spôsobu výkonu služby dotknutou osobou (ďalej len „hodnotiaca správa za rok 1999"), a aktu z 28. júna 2000 o stanovení zoznamu jeho hlavnej pracovnej náplne (ďalej len „správa z 28. júna 2000").

Právny rámec

2 Protokol o Štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky pripojený k Zmluve o ES (ďalej len „Štatút ESCB") obsahuje najmä nasledujúce ustanovenia:

„Článok 12

Povinnosti orgánov s rozhodovacími právomocami

12.3. Rada guvernérov ECB prijme rokovací poriadok, ktorý určí vnútornú organizáciu ECB a jej orgánov s rozhodovacími právomocami.

...

Článok 36

Zamestnanci

36.1. Rada guvernérov ECB na návrh Výkonnej rady stanoví podmienky zamestnávania zamestnancov ECB.

36.2. Súdny dvor má právomoc rozhodovať spory medzi ECB a jej zamestnancami podľa podmienok stanovených v podmienkach zamestnávania."

3 Na základe týchto ustanovení Rada guvernérov prijala rozhodnutím z 9. júna 1998, zmeneným 31. marca 1999 (Ú. v. ES L 125, s. 32), podmienky zamestnávania zamestnancov Európskej centrálnej banky [*neoficiálny preklad*] (ďalej „podmienky zamestnávania"), ktoré okrem iného stanovujú:

„9. a) Pracovnoprávne vzťahy medzi ECB a jej ostatnými zamestnancami sa riadia pracovnými zmluvami uzatvorenými v súlade s týmito podmienkami zamestnávania. Služobný poriadok zamestnancov prijatý výkonnou radou upresňuje spôsoby podmienok zamestnávania.

...

c) Podmienky zamestnávania nie sú upravené žiadnym vnútroštátnym právom. ECB aplikuje i) všeobecné právne princípy, spoločné právnym poriadkom členských štátov, ii) všeobecné právne princípy práva Spoločenstva (ES) a iii) právne pravidlá obsiahnuté v nariadeniach a smerniciach (ES) o sociálnej politike adresovanej členským štátom. Vždy, keď to bude potrebné, tieto právne akty budú uplatňované ECB. V tomto ohľade budú náležite vzaté do úvahy odporúčania (ES) v oblasti sociálnej politiky. Pre správny výklad práv a povinností upravených v týchto podmienkach zamestnávania, ECB vezme patrične do úvahy princípy obsiahnuté v nariadeniach, právnych pravidlách a judikatúre, ktorá sa aplikuje na zamestnancov inštitúcií Spoločenstva.

10. a) Pracovné zmluvy medzi ECB a jej zamestnancami majú formu menovacieho dekrétu, ktorý je podpísaný zamestnancom. Menovací dekrét má náležitosti pracovnej zmluvy, ktoré sú upresnené v smernici Rady 91/533/EHS zo 14. októbra 1991...

...

42. Súdny dvor Európskych spoločenstiev bude mať právomoc po vyčerpaní možností konania v rámci ECB rozhodnúť každý spor medzi ECB a jej zamestnancom alebo bývalým zamestnancom, na ktorého sa aplikujú tieto podmienky zamestnávania.

Táto právomoc sa obmedzuje na preskúmanie zákonnosti opatrenia alebo rozhodnutia, okrem sporu finančného charakteru, kde Súdny dvor má úplnú právomoc." [*neoficiálny preklad*]

4 Na základe článku 12.3 Štatútu ECB Rada guvernérov prijala Rokovací poriadok ECB [*neoficiálny preklad*], zmenený 22. apríla 1999 (Ú. v. ES L 125, s. 34, oprava v Ú. v. ES L 273, 2000, s. 40), ktorý stanovuje:

„Článok 11

Zamestnanci ECB

11.1. Každý zamestnanec ECB dostane oznámenie o pracovnom mieste, ktoré mu je priznané v štruktúre ECB, o hierarchickom stupni, ako aj o povinnostiach, ktoré mu vyplývajú z jeho funkcie.

...

Článok 21

Podmienky zamestnávania

21.1. Pracovnoprávne vzťahy medzi ECB a jej zamestnancami sú definované v podmienkach zamestnávania a v služobnom poriadku.

21.2. Rada guvernérov, na základe návrhu výkonnej rady schvaľuje a mení podmienky zamestnávania. Generálna rada je konzultovaná v súlade s konaním upraveným v rokovacom poriadku.

21.3 Podmienky zamestnávania sa uplatňujú aj v služobnom poriadku, ktorý je prijatý a menený výkonnou radou." [*neoficiálny preklad*]

Skutkové okolnosti

5 Pán Pflugradt pracoval pre ECB od 1. júla 1998. Bol priradený na generálne riaditeľstvo „Informačné systémy" (ďalej len „GR IS"), kde odo dňa prijatia do zamestnania vykonával funkciu „koordinátora špecialistov UNIX".

6 Odvolateľ schválil 9. októbra 1998 znenie dokumentu nazvaného „Povinnosti koordinátora UNIX", ktorý obsahoval zoznam rôznych úloh súvisiacich s jeho zamestnaním. K týmto úlohám patrilo aj vypracúvanie hodnotení členov skupiny UNIX.

7 ECB poslala 13. októbra 1998 odvolateľovi menovací dekrét so spätným účinkom od 1. júla 1998.

8 Generálny riaditeľ GR IS 14. októbra 1999 informoval odvolateľa, že mu neprináleží vypracúvať hodnotiace správy pre členov skupiny UNIX.

9 Odvolateľ mal 23. novembra 1999 hodnotiaci pohovor s vedúcim svojej sekcie. Tento uviedol svoje posúdenie v hodnotení za rok 1999, ktoré bolo napadnuté v konaní pred Súdom prvého stupňa vo veci T-178/00.

10 Dňa 12. januára 2000 odvolateľ uviedol viacero pripomienok týkajúcich sa tohto hodnotenia a oznámil, že si vyhradzuje „právo odmietnuť nečestné hodnotenie".

11 Odvolateľ požiadal 10. marca 2000 na základe článku 41 podmienok zamestnávania o nové administratívne preskúmanie („administrative review") hodnotiacej správy za rok 1999 z dôvodu, že bolo založené na mylných skutočnostiach a že porušuje jeho zmluvné práva. Rovnako požiadal, aby bola vypracovaná nová hodnotiaca správa za rok 1999 inými nestrannými osobami.

12 Generálny riaditeľ GR IS zamietol 10. apríla 2000 jednak tvrdenia odvolateľa odvolávajúceho sa na faktické chyby v hodnotiacej správe za rok 1999, a jednak žiadosť o vypracovanie novej hodnotiacej správy.

13 Odvolateľ podal 9. mája 2000 sťažnosť prezidentovi ECB („grievance procedure"), založenú hlavne na dôvodoch, ktoré uviedol v žiadosti o nové administratívne preskúmanie.

14 Prezident ECB 8. júna 2000 túto sťažnosť zamietol.

15 Generálny riaditeľ GR IS zaslal odvolateľovi správu z 28. júna 2000, ktorá obsahuje zoznam hlavných úloh upresniac, že tento zoznam slúži ako základ pre jeho ročné hodnotenie. Tento dokument bol napadnutý pred Súdom prvého stupňa vo veci T-341/00.

Napadnutý rozsudok

16 V prvom rade po tom, ako spojil obe veci (T-178/00 a T-341/00) na spoločné konanie, Súd prvého stupňa usúdil, že v žalobe vo veci T-178/00 pán Pflugradt žiada o zrušenie hodnotiacej správy za rok 1999 jednak preto, že bol zbavený úlohy hodnotiť členov skupiny UNIX, a jednak preto, že obsahovala rôzne nesprávne posúdenia.

17 Aby zamietol tieto návrhy, Súd prvého stupňa usúdil v bodoch 49 a 53 napadnutého rozsudku, že ak aj sú pracovnoprávne vzťahy medzi ECB a jej zamestnancami zmluvnej povahy a je pravdou, že tomu odporuje, aby ECB ako zamestnávateľ vnútila zmeny podmienok výkonu pracovných zmlúv bez dohody s dotknutými zamestnancami, tento princíp možno aplikovať iba na základné náležitosti pracovnej zmluvy.

18 V tomto ohľade Súd prvého stupňa usúdil v bode 54 spomenutého rozsudku, že:

„ECB má totiž tak ako každá inštitúcia alebo podnik riadiacu právomoc, pokiaľ ide o organizačnú štruktúru a riadenie zamestnancov. Keďže ide o inštitúciu Spoločenstva, táto disponuje rozsiahlou diskrečnou právomocou pri organizácii jej služieb ako aj pri priradení jej zamestnancov v záujme naplnenia úloh verejného záujmu (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 21. júna 1984, Lux/Dvor audítorov, C-69/83, Zb. s. 2447, bod 17, a z 12. novembra 1996, Ojha/Komisia, C-294/95 P, Zb. s. I-5863, bod 40; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. novembra 1991, Von Bonkewitz-Lindner/Parlament, T-33/90, Zb. s. II-1251, bod 88, a z 9. júna 1998, Hick/ESV, T-176/97, Zb. VS s. I-A-281 a II-845, bod 36). Jej pracovnoprávne vzťahy so zamestnancami sa môžu samozrejme vyvíjať v priebehu času v záujme verejnej služby s cieľom dosiahnuť účinnejšiu organizáciu práce a lepšie rozdelenie pracovných úloh medzi zamestnancov a v záujme prispôsobenia sa rôznym novým

úlohám. Zamestnanec prijatý na určité pracovné miesto na dobu neurčitú, eventuálne až kým nedosiahne vek 65 rokov, logicky nemôže očakávať, že vnútorná Organizácia služieb zostane nezmenená počas celého obdobia jeho kariéry alebo že počas celého tohto obdobia bude mať rovnakú pracovnú náplň, aká mu bola určená v čase jeho prijatia do zamestnania."

19 V bodoch 58 až 60 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa následne konštatoval, že:

„58 Je isté, že napriek zmenám jeho pracovných úloh, žalobca si zachoval svoju prácu koordinátora špecialistov UNIX, patriacu do kategórie ‚professionals' a platovej triedy G, ako aj odmenu za prácu, ktorá jej zodpovedá.

59 Z popisu pracovnej náplne koordinátora špecialistov UNIX z 5. októbra 1998 vyplýva, že ide o post technického charakteru, úlohy personálneho a administratívneho charakteru sú len sekundárne. Takže odňatie úlohy hodnotiť členov skupiny UNIX nemá za následok výrazné zmenšenie jeho pracovnej náplne v rámci jeho pracovného zaradenia. V tomto zmysle treba zdôrazniť, že žalobca vlastne nikdy nemal možnosť vykonávať hodnotenie členov svojej skupiny UNIX, pretože táto úloha mu bola odňatá ešte predtým, než ECB začala prvé ročné hodnotenie zamestnancov. Za týchto okolností táto zmena nepredstavuje zníženie pracovného zaradenia žalobcu, a nemôže sa teda pokladať za porušenie jednej zo základných náležitostí pracovnej zmluvy.

60 Dôvody žalobcu teda nie sú dôvodné. Je teda potrebné zamietnuť tento žalobný dôvod."

20 Ďalej, aby zamietol žalobný dôvod týkajúci sa posúdenia obsiahnutého v hodnotení za rok 1999, Súd prvého stupňa usúdil v bodoch 68 až 71 napadnutého rozsudku:

„68 Hoci žalobca tvrdí, že hodnotiaca správa za rok 1999 je založená na nepresnom zistení skutkových okolností, v skutočnosti mu ide o to, že chce spochybniť platnosť posúdenia jeho práce zo strany nadriadených v priebehu roku 1999.

69 Každopádne, Súdu prvého stupňa neprináleží nahradiť svojím posúdením posúdenie osôb, ktoré sú poverené hodnotiť prácu žalobcu. Vskutku, ECB tak ako ostatné inštitúcie a orgány Spoločenstva disponuje rozsiahlou diskrečnou právomocou, aby mohla hodnotiť prácu svojich zamestnancov. Súdom prvého stupňa vykonávaná kontrola zákonnosti posúdení obsiahnutých v hodnotiacich správach zamestnancov ECB sa týka len porušenia formálnych náležitostí, zjavne nesprávneho zistenia skutočností, ktoré môžu spochybniť posúdenie, ako aj možného zneužitia právomoci (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. januára 1991, Latham/Komisia, T-63/89, Zb. s. II-19, bod 19).

70 V danom prípade žalobca nepreukázal existenciu skutočností tohto druhu a jeho dôvody by nemali byť prijaté.

71 Okrem toho odôvodnenie hodnotiacej správy za rok 1999 je dostatočne presné, aby zodpovedalo požiadavkám článku 253 ES uplatniteľného na základe článku 34.2 Štatútu ESCB na rozhodnutia prijaté ECB."

21 V druhom rade sa Súd prvého stupňa domnieva, pokiaľ ide o žalobu vo veci T-341/00, že návrhy pána Pflugradt smerovali k zrušeniu správy z 28. júna 2000, ktorou ECB podľa neho zmenila jeho pracovnú náplň.

22 V bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa pripustil, že táto správa predstavuje akt s negatívnymi účinkami, a následne uznal žalobu za prípustnú.

23 Jednako však v podstate zamietol tieto návrhy v bodoch 89 a 90 uvedeného rozsudku:

„89 V prvom rade, tak ako bolo rozhodnuté predtým vo veci T-178/00 v bode 54 vyššie, žalobca nemôže logicky očakávať, že si zachová až do dôchodku určité špecifické funkcie, ktoré mu boli pridelené v čase jeho prijatia do práce v ECB. Teda nároky žalobcu týkajúce sa týchto údajných výlučných právomocí musia byť zamietnuté.

90 Pokiaľ ide v druhom rade o otázku, či ECB zjavne prekročila medze svojej organizačnej právomoci tým, že jednostranne zmenila pracovnú náplň žalobcu, treba uviesť, že nebolo spochybnené, že uvedené zmeny boli vykonané v záujme služby. Ďalej žalobca nepodložil svoju argumentáciu presnými údajmi, ktoré by presvedčili o tom, že tieto zmeny zasiahli podstatné náležitosti jeho pracovnej zmluvy tak, že obmedzili jeho pracovnú náplň, ktorá zodpovedá jeho pracovnému zaradeniu, a tým predstavujú opatrenie, ktoré znižuje jeho pracovné zaradenie. Práve naopak treba konštatovať, že žalobcovi boli zachované jeho hlavné pracovné úlohy v rámci jeho zaradenia v systéme UNIX, ako aj koordinácia špecialistov skupiny UNIX. Teda je potrebné zamietnuť dôvody žalobcu týkajúce sa údajného zníženia jeho pracovného zaradenia."

Návrhy účastníkov konania

24 Pán Pflugradt navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zrušil hodnotiacu správu za rok 1999,

— zrušil správu z 28. júna 2000, ktorou bola zmenená jeho pracovná náplň,

— zaviazal ECB na náhradu trov konania.

25 ECB navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal pána Pflugradta na náhradu trov konania.

O odvolaní

26 Vezmúc do úvahy početné tvrdenia, ktoré uviedol pán Pflugradt, treba povedať, že pán Pflugradt vytýka Súdu prvého stupňa, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, že skreslil dôvody žaloby, tvrdenia a podstatné dôkazy, porušil pravidlá dokazovania a že jeho rozsudok si protirečí v odôvodnení.

27 Treba spojiť jeho dôvody do troch skupín odvolacích dôvodov a to: zmluvná povaha pracovnoprávnych vzťahov medzi ECB a jej zamestnancami, nesprávne uplatnenie princípov verejnej služby Spoločenstva a skutočnosti, ktoré slúžili ako základ pre hodnotiacu správu za rok 1999.

O odvolacích dôvodoch vzťahujúcich sa na zmluvnú povahu pracovnoprávnych vzťahov medzi ECB a jej zamestnancami

28 Pán Pflugradt tvrdí, že v dôsledku toho, že pracovnoprávne vzťahy medzi ECB a jej zamestnancami majú zmluvnú povahu tak, ako je to upravené v článku 9 písm. a) prvej vete podmienok zamestnávania stanovených podľa článku 36.1. Štatútu ESCB, sa Súd prvého stupňa pri určení rozsahu organizačnej právomoci ECB nemôže opierať o judikatúru týkajúcu sa pravidiel priraďovania úradníkov a ďalších zamestnancov upravených v článku 283 ES bez toho, že by sa dopustil právneho omylu.

29 Na úvod treba pripomenúť, že pri aplikácii článkov 36.2. Štatútu ESCB a 42 podmienok zamestnávania právomoc Súdneho dvora pre spory medzi ECB a jej zamestnancami je limitovaná na preskúmanie zákonnosti prijatého opatrenia alebo rozhodnutia, pokiaľ spor nie je finančného charakteru.

30 V danom prípade je preukázané, že spor predložený pánom Pflugradtom na Súd prvého stupňa nie je finančnej povahy. V dôsledku toho sa Súd prvého stupňa mal vyjadriť len k zákonnosti napadnutých aktov, t. j. overiť, či tí, ktorí ich prijali, rešpektovali ich zákonné povinnosti, a nie sa vyjadrovať k súladu prijatých opatrení zo strany ECB s predmetnou pracovnou zmluvou a spôsobmi jej výkonu.

31 Pracovnoprávny vzťah medzi ECB a jej zamestnancami je totiž definovaný v podmienkach zamestnávania prijatých Radou guvernérov na základe návrhu výkonnej rady ECB v súlade s článkom 36.1 Štatútu ESCB. Podmienky zamestnávania v článku 9 písm. a) stanovujú, že „pracovnoprávne vzťahy medzi ECB a jej zamestnancami sa riadia pracovnými zmluvami uzatvorenými v súlade s podmienkami zamestnávania" [*neoficiálny preklad*]. Článok 10 písm. a) rovnakých podmienok stanovuje, že „pracovné zmluvy medzi ECB a jej zamestnancami majú formu menovacieho dekrétu, ktorý je podpísaný zamestnancom" [*neoficiálny preklad*].

32 Treba povedať, že tieto ustanovenia sú analogické s ustanoveniami služobného poriadku Európskej investičnej banky (ďalej len „EIB"), z ktorých Súdny dvor mohol vyvodiť, že režim upravujúci vzťahy medzi ECB a jej zamestnancami má zmluvný charakter a je založený na princípe, že individuálne pracovné zmluvy medzi ECB a jej zamestnancami sú založené na súhlasnom prejave vôle zmluvných strán (rozsudky z 15. júna 1976, Mills/EIB, 110/75, Zb. s. 955, bod 22, a z 2. októbra 2001, EIB/Hautem, C-449/99 P, Zb. s. I-6733, bod 93).

33 Preto je potrebné vyvodiť záver, že pracovnoprávne vzťahy medzi ECB a jej zamestnancami majú zmluvnú povahu a nie služobnú.

34 V každom prípade sporná pracovná zmluva bola uzavretá s orgánom Spoločenstva, ktorý plní úlohy vo všeobecnom záujme a ktorý je oprávnený upraviť prostredníctvom nariadenia ustanovenia, ktoré sa uplatňujú na jeho zamestnancov. Z toho vyplýva, že vôľa zmluvných strán tejto zmluvy je nutne limitovaná povinnosťami, ktoré vyplývajú z tohto osobitného poslania a ktorými sú viazané tak riadiace orgány ECB, ako aj jej zamestnanci. Je nesporné, že podmienky zamestnávania musia zodpovedať týmto povinnostiam a musia umožniť ECB v súlade s tretím odôvodnením podmienok zamestnávania „mať zamestnancov, ktorí preukážu vysoký stupeň nezávislosti, kompetentnosti, výkonnosti a bezúhonnosti..." [*neoficiálny preklad*].

35 V tomto ohľade podľa článku 9 písm. a) podmienok zamestnávania, pracovné zmluvy sa uzatvárajú v súlade s týmito podmienkami. Od chvíle podpísania menovacieho dekrétu v súlade s článkom 10 písm. a) vyššie uvedených podmienok sú zamestnanci nimi viazaní bez toho, aby mohli individuálne rokovať o niektorom z jeho prvkov. Súhlasný prejav vôle strán je tu čiastočne limitovaný akceptovaním práv a povinností zakotvených v podmienkach zamestnávania. Treba ešte pripomenúť, že pokiaľ ide o výklad týchto práv a povinností, článok 9 písm. c) podmienok zamestnávania stanovuje, že ECB vezme náležite do úvahy princípy zakotvené v nariadeniach, právne pravidlá a judikatúru, ktorá sa vzťahuje na zamestnancov inštitúcií Spoločenstva.

36 Pravdaže, pracovné zmluvy zamestnancov ECB môžu obsahovať iné prvky, ktoré akceptoval dotknutý zamestnanec na základe diskusií, ktoré sa dotýkajú napríklad základných charakteristík úloh, ktoré sú mu zverené. Každopádne, existencia takýchto prvkov nie je sama osebe prekážkou pre riadiace orgány ECB, vykonávať diskrečnú právomoc, ktorou disponujú, aby prijali opatrenia, ktoré si vyžadujú

povinnosti všeobecného záujmu, vyplývajúce z osobitného poslania ECB. Jej orgány môžu byť takto nútené, aby čelili takýmto služobným požiadavkám, predovšetkým, aby sa adaptovali na nové potreby, aby prijali jednostranné opatrenia alebo rozhodnutia, ktoré môžu zmeniť okrem iného podmienky výkonu pracovných zmlúv.

37 Z toho vyplýva, že výkon právomocí riadiacich orgánov ECB nie je rozdielny od výkonu právomocí riadiacich orgánov iných orgánov a inštitúcií Spoločenstva vo svojich vzťahoch so zamestnancami.

38 Za týchto okolností Súd prvého stupňa správne vykonal posúdenie zákonnosti napadnutých rozhodnutí, ktoré mu prináleží, a vychádzal pri ňom z princípov, ktoré sa vzťahujú na zamestnancov iných orgánov a inštitúcií Spoločenstva. Následne Súd prvého stupňa uznal zmluvný charakter postavenia zamestnancov ECB. Okrem toho sa Súd prvého stupňa nedopustil právneho omylu, keď usúdil v bode 59 svojho rozsudku, že zmena spornej pracovnej náplne nepredstavuje zmenu podstatných náležitostí pracovnej zmluvy.

39 Za týchto okolností Súd prvého stupňa neporušil tým, že zamietol argumentáciu k týmto bodom na rozdiel od toho, čo tvrdí M. Pflugradt, ani „zásadu inštitucionálnej rovnováhy", ani „pravidlá týkajúce sa dokazovania", ani neskreslil tvrdenia predložené odvolateľom.

40 Odvolacie dôvody, ktoré sa dotýkajú zmluvnej povahy pracovnoprávnych vzťahov medzi ECB a jej zamestnancami, musia byť zamietnuté.

O odvolacích dôvodoch týkajúcich sa uplatňovania zásad priraďovania zamestnancov

41 Pán Pflugradt tvrdí, že aj keď sa podľa neho na zamestnancov ECB nesprávne uplatnia princípy, ktorými sa riadi priraďovanie zamestnancov z pohľadu práva verejnej služby Spoločenstva, Súd prvého stupňa porušil tieto princípy.

42 V tomto ohľade treba pripomenúť, že judikatúra Súdneho dvora priznáva inštitúciám Spoločenstva rozsiahlu diskrečnú právomoc pri organizácii ich služieb v závislosti od úloh, ktoré sú im zverené, ako aj pri priraďovaní ich zamestnancov pod podmienkou, že toto priraďovanie sa uskutočňuje v záujme služby a pri rešpektovaní rovnakých podmienok zamestnávania (rozsudky Lux/Dvor audítorov, už citovaný, bod 17, a z 23. marca 1988, Hecq/Komisia, 19/87, Zb. s. 1681, bod 6, a Ojha/Komisia, už citovaný, bod 40).

43 Z dôvodov spomenutých v bode 34 tohto rozsudku musí ECB takisto disponovať rozsiahlou diskrečnou právomocou pri organizácii jej služieb v závislosti od úloh, ktoré sú jej zverené, a tým aj pri vymedzení alebo novom vymedzení pracovných úloh jej zamestnancov pod podmienkou, že sa táto právomoc bude vykonávať len v záujme služby a pri rešpektovaní platových tried a zaradenia každého zamestnanca, na ktoré má tento zamestnanec nárok podľa podmienok zamestnávania.

44 V bode 58 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa poukázal na to, že je nesporné, že si pán Pflugradt napriek zmene pracovnej náplne zachoval zamestnanie „koordinátora špecialistov UNIX" patriace do kategórie „professionnals" a platovú triedu G, ako aj zodpovedajúcu odmenu, a obmedzil sa na to, že skonštatoval bez

toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, že nové vymedzenie pracovných úloh zamestnanca bolo urobené pri rešpektovaní platových tried a zaradenia, ktoré tento až doteraz požíval.

45 V tomto ohľade sa pán Pflugradt nemohol pred Súdom prvého stupňa účinne dovolávať nezákonnosti individuálnych rozhodnutí o zaradení, ktoré sa týkajú jeho a ďalších zamestnancov ECB, keďže napadnuté akty sú každopádne bez vzťahu s týmito rozhodnutiami. Následne sa odvolateľ nemôže sťažovať, že Súd prvého stupňa opomenul rozhodnúť o tejto námietke nezákonnosti, ani sa dovolávať porušenia pravidiel dokazovania.

46 Pán Pflugradt tvrdí ešte, že tým, že sa ECB nedovoláva služobného záujmu, Súd prvého stupňa sa vzhľadom na rešpektovanie pravidiel o dôkaznom bremene nemohol, pokiaľ ide o bod 90 napadnutého rozsudku, vyjadriť, že odvolateľ nespochybnil, že zmeny jeho pracovnej zmluvy boli vykonané v záujme služby.

47 Je však potrebné poukázať na to, že, na základe tohto tvrdenia sa Súd prvého stupňa obmedzil na konštatovanie, že medzi účastníkmi konania neexistuje rozpor, pokiaľ ide o to, či napadnuté akty boli prijaté v záujme služby. Vzhľadom na to, že pán Pflugradt napadol zákonnosť týchto aktov, prináleží jemu a nie ECB preukázať Súdu prvého stupňa, že tieto akty nespĺňajú podmienky pre ich zákonnosť, a najmä, že neboli prijaté v záujme služby. Tým, že tak neurobil, odvolateľ nie je oprávnený tvrdiť, že Súd prvého stupňa porušil pravidlá presunu dôkazného bremena.

48 Pán Pflugradt vytýka ešte Súdu prvého stupňa, že body 59 a 90 napadnutého rozsudku odôvodnil rozporuplne. V tomto ohľade treba povedať, že Súd prvého stupňa sa domnieva, pokiaľ ide o bod 59, že zmena úloh pána Pflugradta obsiahnutá

v hodnotiacej správe za rok 1999 sa dotýkala len hodnotenia členov „skupiny UNIX", teda nie podstatnej náležitosti pracovnej zmluvy. Ak teda pokladal túto okolnosť za postačujúcu na to, aby usúdil, že táto správa nebola nezákonná, pretože mu bola odňatá táto úloha, nechcel popritom vylúčiť v prípade, že by sa takéto odňatie týkalo inej náležitosti pracovnej zmluvy, možnosť pripustiť, že takéto odňatie je odôvodnené služobným záujmom. Takže pri posúdení v bode 90 zákonnosti správy z 28. júna 2000 so zreteľom najmä na úvahy týkajúce sa služobného záujmu sa Súd prvého stupňa nedopustil rozpornosti odôvodnenia rozsudku.

49 Preto odvolacie dôvody týkajúce sa princípov priraďovania zamestnancov musia byť takisto zamietnuté.

O odvolacích dôvodoch týkajúcich sa skutočností, ktoré slúžili ako základ pre hodnotiacu správu za rok 1999

50 Pán Pflugradt tvrdí v rozpore s tým, čo uvádza Súd prvého stupňa, že nepoprel posúdenie ECB, ktoré sa ho týka a ktoré je obsiahnuté v hodnotiacej správe za rok 1999, ale skutočnosti, na ktorých sa táto hodnotiaca správa zakladá.

51 Je správne, že v bode 68 napadnutého rozsudku sa Súd prvého stupňa domnieva napriek tomu, že tvrdí, že hodnotiaca správa za rok 1999 je založená na skutočnostiach, ktoré sú zo skutkového hľadiska nepresné, že odvolateľ chcel v skutočnosti spochybniť platnosť posúdenia jeho hierarchických nadriadených týkajúceho sa jeho práce počas tohto roka.

52 Toto posúdenie, nech je akokoľvek protikladné, by sa však na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľ, nemalo chápať ako skresľovanie tvrdení alebo porušenie pravidiel dokazovania. Keď totiž odvolateľ spochybní skutočnosti, na ktorých je založené posúdenie, nutne popiera jeho platnosť.

53 Navyše Súd prvého stupňa po tom, čo pripomenul v bode 69 napadnutého rozsudku, že jeho kontrola sa môže týkať len možných porušení formálnych náležitostí, zjavne nesprávneho zistenia skutkového stavu, ktoré môže spochybniť posúdenie, ako aj možného zneužitia právomoci, konštatoval v bode 70 tohto rozsudku, že pán Pflugradt nepreukázal existenciu okolností tohto druhu. Súdny dvor, ktorý sa na rozdiel od odvolateľa domnieva, že nebola preukázaná existencia zjavne nesprávneho zistenia skutkového stavu vyhlásil, pokiaľ ide o odvolací dôvod týkajúci sa nedostatočných skutkových zistení, že prináleží odvolateľovi, aby predložil dôkazy. Súd prvého stupňa tak nijako nepredpokladal prípustný charakter týchto posúdení, ani neporušil pravidlá dokazovania.

54 Súd prvého stupňa sa ostatne nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že mu neprináleží nahradiť svojím posúdením posúdenie osôb, ktoré mali hodnotiť prácu odvolateľa (rozsudky zo 17. marca 1971, Marcato/Komisia, 29/70, Zb. s. 243, bod 7, a z 5. mája 1983, Ditterich/Komisia, 207/81, Zb. s. 1359, bod 13).

55 Nakoniec, ak by pán Pflugradt chcel pred Súdnym dvorom spochybniť tvrdenia skutkového stavu, na ktorých sa zakladá hodnotiaca správa za rok 1999, taký odvolací dôvod by bol neprípustný v rámci tohto odvolania. Treba totiž pripomenúť, že z článkov 225 ES a 58 Štatútu Súdneho dvora vyplýva, že odvolanie je obmedzené len na právne otázky (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Parlament/Rippa di Meana a i., C-470/00 P, Zb. s. I-4167, bod 40).

56 Odvolacie dôvody týkajúce sa skutočností, na ktorých sa zakladá hodnotiaca správa za rok 1999, musia byť preto takisto zamietnuté.

57 Z uvedeného vyplýva, že odvolanie pána Pflugradta musí byť v celom rozsahu zamietnuté.

O trovách

58 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 uvedeného rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 70 toho istého rokovacieho poriadku v sporoch medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami inštitúcie samé znášajú svoje vlastné trovy konania. Na základe článku 122 druhého odseku tohto rokovacieho poriadku sa však tento článok 70 nevzťahuje na odvolanie podané úradníkom alebo iným zamestnancom inštitúcie proti tejto inštitúcii. Keďže ECB navrhla zaviazať odvolateľa na náhradu trov konania a odvolateľ nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1) **Odvolanie sa zamieta.**

2) **Pán Pflugradt je povinný nahradiť trovy konania.**

Podpisy